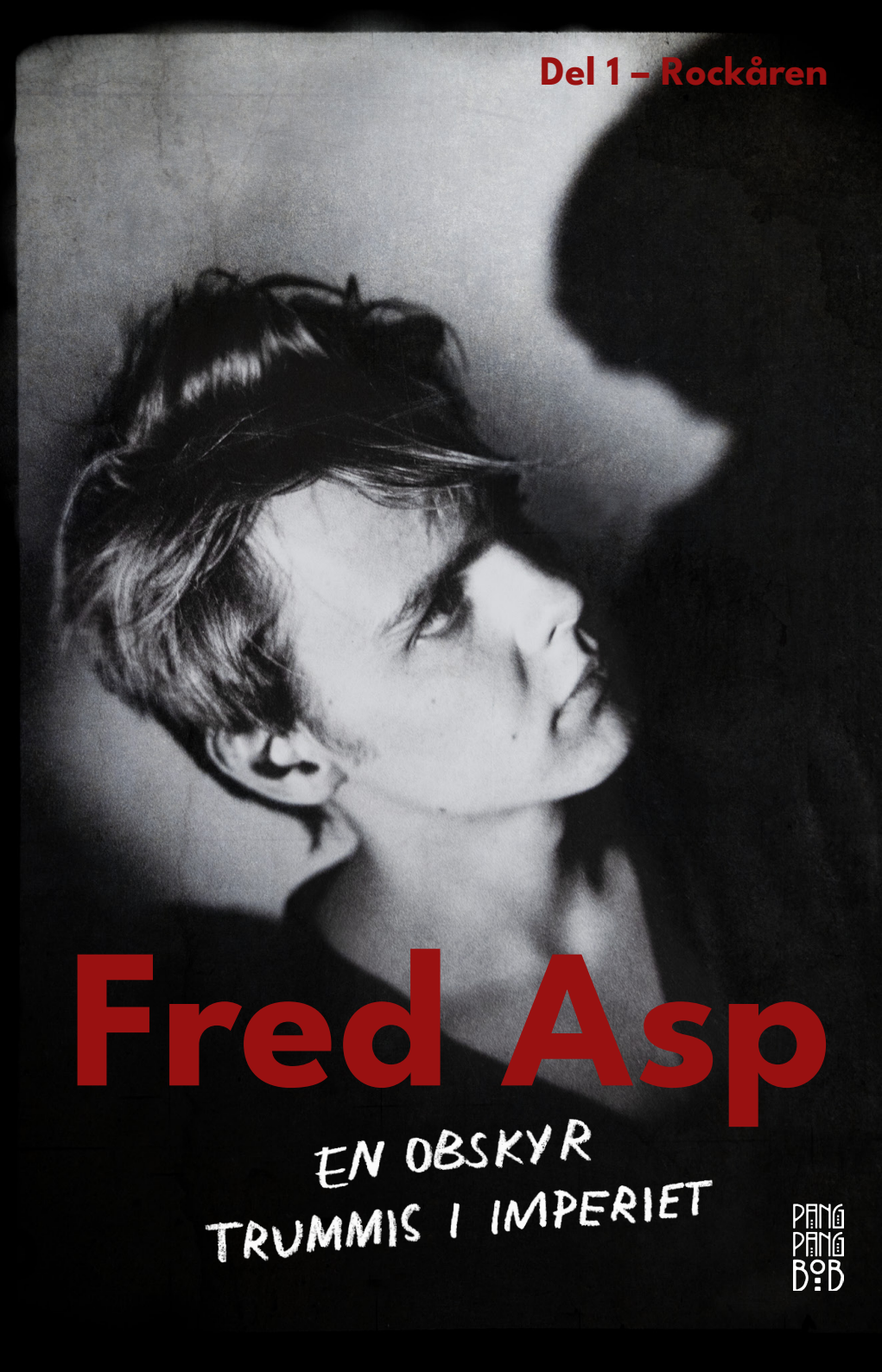

A black and white portrait of a young man, Fred Asp, looking upwards and to the right. His hair is dark and slightly messy. The lighting is dramatic, with strong highlights on his face and deep shadows. The background is dark and out of focus.

Del 1 – Rockåren

Fred Asp

EN OBSKYR
TRUMMIS I IMPERIET

PANG
PANG
BOB

Foto:
Omslag framsida:
Hatte Stiweilius/
© Hatte Stiwenius Collection
Omslag baksida: Lars Torndahl

Foton i inlagan:
Lars Thorndal
Mats Bäcker
Micke RIP Borg
Anders Roth/SR
Bildruta ur filmen "Här föll Imperiet" – Ritz

Fred Asp – en obskyr trummis i Imperiet

Utgiven av Pang Pang Bob förlag
Stockholm 2024
www.pangpangbob.com

© Författare: Fred Asp
Grafisk form: Anna Lolax, Catarina Kent
Sättning: Catarina Kent
Repro: Lars Torndahl
Första upplagan, första tryckningen
Tryckt av Balto Print, Vilnius Litauen 2024

ISBN: 978-91-988687-1-5

Fred Asp

EN OBSKYR
TRUMMIS I IMPERIET

PANG PANG BOB
—ESTABLISHED IN 2013—

Cocacolapojkar

Jag vred mig halvt i sömnen men klarnade till av insikten att svedan från brännan hade avtagit. Kvällen innan hade jag dragit mig tillbaka tidigt och tvingats ligga helt stilla för att hålla smärtan i schack.

Lite muntrare den här dagen klev jag, efter en sval avspolning i ensuite-duschen, i badbyxorna och de högskaftade gummisneakers som utgjorde de minst odugliga skor jag packat med till värmen och som ändå kunde förhindra stekta fotsulor vid poolområdet. De hade börjat stinka betänkligt eftersom jag, sedan inköpet vid Centre Pompidou i Paris några månader tidigare, nästan konstant burit dem barfota. Snyggare, coolare så liksom och den mer eller mindre ständiga närvaron av fotografer vid den här tiden krävde klädkod så gott som 24/7.

På vägen ut mötte jag den av våra betjänare som jag lyckats byta ett par ord med trots min haltande spanska. Han bar det målande namnet Eduardo, "Mannen som skyddar rikedom", och var enligt sin tradition korrekt klädd i vit serveringsjacka. Uppe med tuppen vad det verkade.

Jag hade noterat att det fanns personal på plats här dygnet runt. Nattetid brukade någon eller något gå omkring på stenläggningen utanför mitt rum, och i början av vistelsen hade ljuden gjort mig en aning skräddad eftersom de väckt tankar om möjliga hot. Men i takt

med vanan och efter att ganska noga övervägt det politiska läget hade ett inre lugn infunnit sig.

Och nu vilade jag i uppfattningen att det vore fullständigt förödande för oppositionen mot våra värdar om nyheter beträffande vårt eventuella frånfälle i någon form av attack skulle nå Sverige och i så fall också den övriga världen. Kontentan blev att det jag hörde var Imperietvänliga vakter och inte inkräktare. Knasiga djur uteslöt jag också.

Eduardo hade snappat upp att jag gillade den färskpressade apelsinjuicen på stället, så han kom snart ut och placerade ett glas vid poolkanten utan att jag ens behövt be om det.

En kort simtur senare, och för dagen pånyttfödd, satte jag mig i skuggan under ett bastparasoll och sippade småskamset på sötman medan jag fantiserade om vem av Anastasio Somoza Garcías gunstlingar som tidigare kunde ha frottat sig på denna lyxfinca, högt ovanför det fattiga Managua.

Utsikten mellan palmträden var vid och vacker. Den övre delen av dalen pryddes av sporadiskt växande småbuskar och träd utspridda över torr jord. Och längre ner mot urbaniteten tog ett parti frodig men låg skog över. Allt var stilla och solen sken genom ett bedrägligt dis, såsom den ju gör i tropikerna. Vilket jag nu, som 23-åring, en gång för alla fått erfara.

En känsla av serenitet infann sig trots den tidiga morgontimmen, som jag annars brukar tycka är rent plågsam. Jag är kvällsmänniska – tveklöst – och sällan var jag den första i sällskapet som kom ur sängen. Snarare var det oftast jag som låg och drog mig allra längst, vilket hade genererat en hel del kärvänligt spe från de övriga i bandet.

Stora mängder sömn hade alltid legat mig till last men i en resande tillvaro där dagarna som regel mynnade ut i adrenalinistinn aktivitet hade det i stället blivit en tillgång att kunna somna nästan var som helst – på flygplatser, i en turnébuss eller på en flightcase vid scenkanten

före ett gig. Jag var för det mesta utvilad när det behövdes.

Den fridsamma stunden kom till ända när hela cirkusen så småningom ploppade upp i den gemensamma avdelningen av huset, och snart satt vi alla som vanligt vid samma bord för dagens första mål.

Där var bandet som bestod av mig, Per Hägglund, "Pimme" Thåström och Christian Falk samt ljudteknikern Ola Fransson, Hasse Carlsson som var vår backlinetekniker, journalisten Fredrik Gertten, Christians fru Tove tillsammans med deras cirka sex månader gamla dotter Vanessa och Pers fru Anna. Min dåvarande tjej var tyvärr kvar i Stockholm.

Briefing gjordes denna morgon av amerikanen Roger, som agerade manager under inledningen av resan. Han var fena på spanska och hade någon för mig oklar koppling till svenska UD, men skulle några dagar senare få sparken eftersom det kändes som att han hade en dold agenda. Vi ville absolut inte agera springpojkar åt Sveriges regering oavsett det faktum att de, med Olof Palme i spetsen, hade klubbat igenom en summa pengar för vår lilla odysse i Centralamerika.

En helikopterresa var planerad att ta oss till krigszonen drygt 20 mil bort men flygturen blev hastigt inställd. Som kompensation ställde Daniel Ortega sin luftkonditionerade buss till vårt förfogande. Pimme, som älskade helikoptrar, blev förstås besviken.

Personligen tyckte jag dock att det här var ett bättre alternativ, och gissningsvis var militärerna som tagit beslutet av samma åsikt som jag. Det var ju inte säkert att vårt ekipage, på håll och i ett kikasikte, skulle identifieras som den harmlösa grupp dönickar från Svedala vi var, så vad som helst hade faktiskt kunnat hända.

Jag föreställde mig en scen ur filmen *Apocalypse Now*. Du vet, den där med Wagnermusik och artilleribeskjutningen. "Sätt dig på hjälmen så skyddar du dina framtida barn", liksom. Det skulle som

så ofta under dessa märkliga år väckas fler paralleller till filmdramer senare under dagen.

När presidentens buss rullade upp på parkeringen visade den sig vara en synnerligen modest minivariant, men utrustad med en isbalja fylld med läsk, öl och vatten. Till heder för mina kamrater skulle ölen dock förbli orörd den här dagen.

Siktet var satt på ett fältsjukhus i de norra bergstrakterna av detta Nicaragua som så länge pinats av diktatur, krig och jordbävningar. Och hur respektlöst hade det inte varit om vi anlänt onyktra?

*

Denna lilla, men dramatiska, spot av världen kontrollerades i huvudsak av Sandinistregimen och partiet FSLN. Och så hade det varit sedan 1979, då de genom revolution besegrat den förtryckande Somoza-diktaturen. Men fria val hade ännu inte hållits och därför kunde de per definition inte heller själva påstås vara fullgott demokratiska.

Ett överhängande gerillahot utgjordes av Contras, som i sin tur hemligt sponsrades av Reaganadministrationen i USA – via en politisk abrovink som så småningom skulle benämnas ”Iran/Contras-affären”. Det vill säga samma vapenhärva som Olof Palme verkar ha varit på vippen att avslöja när han dog och som tvingade den plikt-trogne generalen Oliver North att agera syndabock.

Efter att Jimmy Carter förlorat presidentämbetet 1981 hade USA:s kanske ändå rätt otippade bistånd till Sandinisterna upphört, och nu, 1986, uppbar de ekonomiskt och moraliskt stöd från Sovjetunionen istället.

Sandinisterna, vars ideologiska förebild var marxismen, hade initialt också lierat sig med en rad andra aktivistgrupper med varierad agenda för att mäka med sin revolution.

Det politiska läget var alltså riktigt jävla komplicerat.

Turnén vi befann oss mitt i kom till genom ett kulturutbyte där Sverige stöttade med diplomati och, som sagt, med pengar ända uppifrån regeringsnivå. Stora delar av vår tid i Centralamerika präglades av nära kontakter med de respektive ländernas svenska ambassader.

Och innan ditresan hade vi frotterat oss med utrikesminister Pierre Schori runt kaffe och kubanska cigarrer på departementet i Stockholm.

De förgyllda stuckaturerna i taket på hans tjänsterum slog an högtidlighet medan Pierres humor visade sig vara spontan och hjärtlig. Hans närvaro och uppenbara intelligens föll mig i smaken. För övrigt fick han sig ett gott skratt den dagen eftersom jag gjorde misstaget att ”snoppa min garre” såsom jag förställde mig att Clint Eastwood skulle gjort det – det vill säga genom att bita i den. Jag tvingades således desperat försöka finna ett stilfullt sätt att spotta en uppseendeväckande mängd salivkladdiga tobaksfragment i regeringens finporslin. Det gick väl sådär.

Vad visste jag om etikett? Världsvana var något jag förkovrade mig i under Imperietåren.

*

Vi rullade snart ner från det bemedlade området och in i Managua stad, där vi snabbt blev igenkända som västerlänningar. Ett gäng grabbar i tolvårsåldern bröt jublande ut i breakdance på flaket av en lastbil när den stannade intill oss för rött. Och längre nedåt gatan passerade vi till min gapande förvåning McDonald's!

Jag brukade på den där svängen, omedelbart efter landning i nya städer, ratta in lokala radiostationer på min lilla radio, och det första jag hade hört utanför Aeropuerto Internacional Augusto C. Sandino

Om rockåren och brännsåren.

En ung mans originella men generationsspecifika mognadsprocess – från barnets naiva leende via den trasiga punken, ut på omvälvande resor ...

... till kalla krigets origo, New Yorks novembertunga regnglitter och kärlekstörstiga Sinatra-barer.

Med musiken och humanismen som ledstjärna – på kamikazekurs mot Killinggängets mediekåta narcissism.

Kollaps, konflikt i kropp och tanke.
Glädje, hopp ...

... och visdom i sikte.

Förord: Håkan Lahger

Omslagsfoton:

Framsida: Hatte Stiwenius/
Hatte Stiwenius Collection

Baksida: Lars Torndahl

ISBN 978-91-9886-871-5

9 789198 868715